

ΦΩΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Εβδομος ό χρόνος είναι
Κι’ Έδρα πάλιν αι’ Αθήναι.

Χίλια όκτακόσια κι’ έννενήντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τα συνειθισμένα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό Ρομικός την έδομάδα
κι’ όταν έγω έξονάδα
Συνδρομητής θά δέγωμαι
και στών Αθηνών την πόλιν
και εις την Έλλάδα όλην
Συνδρομή για κάθε χρόνο

— μόνο μία φορά θά βγαίνη,
— κι’ όποτε μου κατεβαίνει.
— γιατί λεπτε δέν έγωμαι,
— και εις την άλλοδασι,
— δίγως νάξια κι’ έντροπήν.
— εράγκα δώδεκα και μόνο.

για τά Ένα όμοια μέρη
Κι’ ένα φύλλο έν κρατΐς
κι’ όποιος τόν παρά δέν δίδει
Γράμματα και συνδρομαι
Γιά τή σάρα και τή μάρα

— δεκαπέντε και ‘στό χέρι.
— Έγινες συνδρομητής.
— θά τόν φάψ μαύρο φιδι.
— απ’ εύθείας προς έμέ,
— κάθε-φύλλο μία δεκάρα.

Πέντε του Γενάρην,
νέο Καλαντάρι.

Εικοσιπέντε πούντος και τρακόια,
και τά πουργιά γεμίζουν από γρόδα.

Τών Φώτων ή χαρά κι’ αγιάζουν τά νερά.

Πάνε τώρα, φεύγουνε κι’ οι Καλικάντζαροι,
όπου μοιάζ’ ή μύτη των κόκκινο παντζάρι,
από πάνω έρχεται Σαββαΐθ φωνή,
τά νερά μας άγισαν κι’ ή Δεξαμενή,
μή τά Φώτα σήμερα αι ψυχαι τρυφούν
και τά βακτηρίδια τών νερών φορούν.

Πάν κι’ οι Καλικάντζαροι, έφυγαν κι’ αυτοί,
κι’ άλλος Καλικάντζαρος μέσ’ στή μέση βγαίνει,
και ‘στόν Ναπολέοντα τόν Μπαλωματή
θυμωμένος κι’ άγριος μιά και δού πηγαίνει,
κι’ ό κλεινός Θεόδωρος μ’ άνοιχτό στόμα
βλέπει—ώ! του θαύματος!—κι’ άλλο νέο κόμμα.

Παός ό Καλικάντζαρος, που χυμά επάνω
εις τόν Ναπολέοντα και τόν Καραπάτο ;
Νά! ό Σωτηρόπουλος, νά! κι’ ό Λεμονής,
νέο κόμμα έκαμε, που δέν είναι χίμικρα,
μέ μεγάλους βλέμηδες και μ’ έπιφανεις,
ήγως νά τόν πάρωμε μυρωδιά ως σήμερα.

Κι’ ό πτωχός Θεόδωρος πώς θά τήν γλυτώση!...
τί μαντάτ’ άνέλτιστα και πολεμικά!...
σάν νά μήν του έθαναν Κ α λ ο γ ε ρ ο ι τόσοι,
σάν νά μήν του έθαναν κι’ άλλα χαφνικά,
μά κι’ ό Σωτηρόπουλος τώρα κιαμαρόνεται
κι’ άρχηγός τριούβερτος έμπροστά του στρώνεται.

Βλέπει κόμμα τέταρτον, αλλά δέν πιστεύει
πώς μηχανοράφημα νέον εξυφαιναται,
ή χρυσή άγέλη του σάν νά ‘λιγοστεύη,
τό μακρύ Κορδόνι σου σάν κοντό τού φαίνεται,
κι’ από τήν σκασίλα του κι’ από τόν θυμό του
πίό πολλοί Κ α λ ό γ ε ρ ο ι βγαίνουν ‘στόν λαϊμό του.

Πάν κι’ οι Καλικάντζαροι, φεύγουν οι διαβόλοι,
πνευμα έπουράνιον πέρνουν τώρα έλοι,
κι’ άλλοι Καλικάντζαροι, πρόην Κορδονάτοι,
σάν θηρία γύνονται φοβερά κι’ άνήμερα,
‘σθην Βουλή κορδόνονται γλωσσοκαμπανάτοι
και ‘στόν Ναπολέοντα ψάλλον τά Κ α λ ή μ ε ρ α

